

Talepapir

Arrangement: Samrådsspørgsmål nr. A-B

Hvornår: 20. november 2018 kl. 15.00

**Udlændinge- og
Integrationsministeriet**

DET TALTE ORD GÆLDER

Dato:

Sags nr. 2018 - 17578
Akt-id 543413

Samrådsspørgsmål A:

”Vil ministeren bedes redegøre for status i Paposhvili-sagen, herunder i overordnet form redegøre for status i de verserende sager, sagsbehandlingstiderne, den endelige fortolkning af dommen samt effekten af den nye organisering i ministeriet som følge af Paposhvili-sagen?”

Samrådsspørgsmål B

”Vil ministeren redegøre indgående for forløbet i forbindelse med fortolkningen af Paposhvili-dommen fra ministeriet sender det foreløbige svar på UUI alm. del – spm. 665 til udvalget den 19. oktober 2017 og frem til den endelige besvarelse den 2. februar 2018, herunder hvordan ministeriet når frem til den endelige fortolkning, og i hvilket omfang Justitsministeriet er blevet inddraget i fortolkningsprocessen?”

[Indledning]

Tak for ordet.

Spørgsmål A og B følger jo blandt andet op på mine svar i de tidligere samråd om Paposhvili-sagen den 11. januar 2018 (spørgsmål M) og den 20. februar 2018 (spørgsmål P og Q) og på de efterhånden rigtig mange udvalgs-spørgsmål, der også er besvaret om denne sag.

Spørgsmålene A og B drejer sig derfor også om emner, som jeg oplyste om på de tidligere samråd om Paposhvili-sagen. Derfor vil nogle af de svar, jeg giver i dag, på flere punkter være en gentagelse af de svar, som jeg gav under de tidligere samråd.

Dette kan ikke være anderledes, men jeg nævner det alligevel allerede nu, så alle er forberedt herpå.

[Status i Paposhvili-sagen]

I samrådsspørgsmål A er jeg blandt andet bedt om at redegøre for status i Paposhvili-sagen.

Som det også er udvalget bekendt, og som jeg igen vil komme ind på senere, fremgår fortolkningen af Paposhvili-dommen og dens konsekvenser i forhold til praksis på området for humanitær opholdstilladelse af den endelige besvarelse af udvalgsspørgsmål nr. 665 [(Alm. del) (2016-2017)]

Ministeriet har ligeledes den 9. april 2018 offentliggjort et tillæg til den tidligere redegørelse af 24. marts 2015 til Folketinget angående praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Tillægget indeholder beskrivelse af den justering af praksis, der er sket på baggrund af Paposhvili-dommen. Dette tillæg er også blevet sendt til Folketinget.

For så vidt angår de konkrete sager har jeg tidligere redegjort for omfanget af de sager, som kunne være omfattet af Paposhvili-dommen. Jeg kan her blandt andet henviser til samrådet den 20. februar 2018 og mine breve af 24. maj 2018 og 19. november 2018 til Folketinget om status i de berørte sager.

Som jeg oplyste i brevet af 24. maj 2018 til udvalget, har ministeriet siden januar 2018 inddraget Paposhvili-

dommen i verserende sager, ligesom der også er blevet hørt over Paposhvili-dommen i alle nye sager, hvor der søges om humanitær opholdstilladelse på grund af helbredsmæssige forhold.

[Verserende sager]

Der er også spurgt, om jeg i overordnet form vil redegøre for status i verserende sager.

Som det er udvalget bekendt, sendte jeg den 24. maj 2018 et brev til udvalget, hvor jeg i fortroligt form i bilag 1-3 orienterede om status i de såkaldte Paposhvili-sager.

Den 19. november 2018 har jeg sendt en ny opdatering over status i de berørte sager til udvalget.

Jeg kan ikke under dette åbne samråd komme nærmere ind på de enkelte sagers konkrete status, hvilke afgørelser der er truffet og hvorfor, eller hvad der eventuelt udstår af sagsoplysning, da det vedrører personfølsomme oplysninger i konkrete sager.

Jeg kan dog overordnet oplyse, at 27 af de såkaldte Paposhvili-sager siden begyndelsen af januar 2018 er blevet afsluttet i ministeriet. De resterende sager er fortsat under behandling og forventes afsluttet i takt med, at der er indhentet de nødvendige faktuelle oplysninger til, at sagerne kan vurderes og afgøres.

[48 sager/sagskomplekser]

Det fremgår også af mit brev af 24. maj 2018, at ministeriet i 48 sager i perioden fra den 1. januar 2018 og frem til den 23. april 2018 havde udsat udrejsefristen eller meddelt opsættende virkning under sagens behandling.

Om disse sager har man i medierne kunnet læse, at ”bunken af sager, hvor den såkaldte Paposhvili-dom kan have afgørende betydning, vokser i Udlændinge- og Integrationsministeriet”, og at ”antallet af berørte sager er steget markant”.

Lad mig her slå fast, at dette ikke er en korrekt udlægning af Paposhvili-dommens betydning for antallet af de berørte sager eller af mit brev af 24. maj 2018 til udvalget.

For det første bliver Paposhvili-dommen grundlæggende inddraget i alle nye ansøgninger om humanitær opholdstilladelse, hvor en ansøger oplyser om sygdom. Det vil sige, at hvis ansøgeren oplyser om relevant, alvorlig sygdom, overvejer ministeriet, om dommen har betydning for sagens videre oplysning og behandling.

Men det betyder jo selvsagt ikke, at der i alle nye ansøgninger skal meddeles humanitær opholdstilladelse, og at det skal ske på grund af Paposhvili-dommen, endsige at dommen overhovedet ender med at være relevant i den konkrete sag.

Men tingene undersøges grundigt.

For det andet kan det heller ikke konkluderes, som det ellers står i medierne, at fordi en udrejsefrist er blevet udsat, eller der er meddelt opsættende virkning, så skulle det være ensbetydende med, at Paposhvili-dommen også er relevant for sagen eller dens afgørelse.

Det er et normalt led i den almindelige sagsbehandling, at ministeriet kan udsætte udrejsefristen eller meddele

opsættende virkning i sager om humanitær opholdstilladelse. Dette kan ske i sager, hvor Paposhvili-dommen kan have relevans, såvel som i sager, hvor der kan være andre grunde hertil.

At der meddeles udsættelse af udrejsefristen eller opsættende virkning er således ikke ensbetydende med, at det også er relevant i forhold til Paposhvili-dommen.

At ministeriet i de 48 sagskomplekser, der blev nævnt i brevet af 24. maj 2018, har udsat udrejsefristen eller meddelt opsættende virkning, kan således ikke tages som udtryk for, at den praksisjustering, der er sket som følge af Paposhvili-dommen, er relevant i alle 48 sager. Det er alene udtryk for, at ministeriet på daværende tidspunkt fandt det rettest at foretage disse sagsskridt.

Og lad mig i den forbindelse erindre om, at vi – da vi i begyndelsen af januar 2018 så at sige ”satte uret i stå” – valgte at gå med livrem og seler og udsatte udrejsefristen i alle sager, hvor det efter ministeriets opfattelse kunne tænkes, at dommen kunne være relevant.

For så vidt angår status i de 48 sager kan jeg i øvrigt henvise til min besvarelse af 25. september 2018 af udvalgsspørgsmål nr. 894 [(Alm. del) (2017-2018)].

[Sagsbehandlingstiderne]

Der spørges også til sagsbehandlingstiderne i sagerne berørt af Paposhvili-dommen. Jeg har forstået spørgsmålet således, at det spørges nærmere til de sager, der har været nævnt i bilag 1-3 til mit brev fra 24. maj i år til udvalget.

Jeg har nærmere oplyst om dette i mit seneste statusbrev af 19. november 2018 til udvalget. Det fremgår heraf, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for de berørte sager, nævnt i bilagene 1-3 har været på mellem 338 til 488 dage.

Det er en ganske lang sagsbehandlingstid for nogle af disse sager, og dette er selvfølgelig noget, vi forsøger bedst muligt at gøre noget ved.

I den enhed, der blev fast etableret i ministeriet som opfølgningen på forløbet omkring årsskiftet 2017-18, er der

fokus på at få nedbragt sagsbehandlingstiden i de sager, der kan være omfattet af Paposhvili-dommen, og som er fremgået af orienteringerne til Folketinget, samt i alle de øvrige sager om humanitær opholdstilladelse.

Der arbejdes således målrettet på for at få afsluttet så mange sager om humanitær opholdstilladelse, ligeså snart de er klar til afgørelse, som muligt.

Men det er ikke altid muligt – grundet sagernes særlige karakter – at gøre dette med en ”snuptagsløsning”. Nogle sager får derfor et sagsbehandlingsforløb, der er længere end den forventede gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

Som jeg oplyste udvalget om ved besvarelsen af udvalgsspørgsmål nr. 964 [(Alm.del) (2017-2018)] den 9. oktober 2018, har humanitære sager på grund af deres særlige karakter ofte en forholdsvis lang sagsbehandlingstid. Dette skyldes, at der skal være et tilstrækkeligt oplyst grundlag om f.eks. ansøgers sygdomsforhold og om behandlingsmuligheder, før det kan vurderes, om der kan meddeles humanitær opholdstilladelse.

Oplysningerne om ansøgerens aktuelle helbredsmæssige forhold skal således dokumenteres, og der skal indhentes oplysninger om tilgængelighed af medicin m.v. i ansøgers hjemland, hvis ansøger opfylder sygdomskriteriet.

Der kan også være ganske stor forskel på sagerne. For eksempel i forhold til ansøgernes individuelle helbredsmæssige forhold, hvilken behandling de modtager, og om der eventuelt findes alternativ behandling, hvilke lande ansøgerne kommer fra, samt de generelle sundheds- og behandlingsmæssige forhold i disse lande.

Under tiden ses der også et – eller flere – skift i den medicinske behandling af en ansøger, mens sagen behandles. Dette kan indebære, at der på ny skal indhentes af nye oplysninger, hvilket forlænger sagsbehandlingstiden. Der er således tale om mange fakta og mange oplysninger, der skal indhentes og undersøges, før en sag er klar til at blive endeligt vurderet og afgjort.

Og lad mig her lige minde om, at ministeriets sagsbehandling jo altid kan indbringes for de relevante kontrolmyndigheder som eksempelvis Folketingets Ombudsmand, ligesom endelige afgørelser om afslag på

humanitær opholdstilladelse kan indbringes for domstolene, hvis man ikke er tilfreds med ministeriets sagsbehandling.

[Endelig fortolkning]

I spørgsmål A spørges der også til den endelige fortolkning af Paposhvili-dommen.

Den endelige fortolkning af Paposhvili-dommen fremgår som bekendt af besvarelsen den 2. februar 2018 af udvalgsspørgsmål nr. 665. Denne besvarelse indeholder en meget udførlig gennemgang af både Paposhvili-dommen og de retsvirkninger, som dommen medfører, hvorfor jeg i dag ikke vil gå nærmere ind på det.

Ministeriet har i forlængelse af den endelige besvarelse af udvalgsspørgsmål nr. 665, som jeg også sagde før, tillige udarbejdet et tillæg til redegørelsen af 24. marts 2015 angående praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Tillægget indeholder en beskrivelse af justering af praksis på baggrund af Paposhvili-dommen. Tillægget blev sendt til Folketinget den 9. april 2018, – og samme dag blev en nyhed om tillægget lagt på mini-

steriets hjemmeside og nyidanmark.dk, hvor tillægget også kan læses.

Alle de verserende sager om humanitær opholdstilladelse, som ministeriet behandler, bliver således vurderet i forhold til Paposhvili-dommen og i overensstemmelse med den fortolkning, som fremgår af besvarelsen af udvalgsspørgsmål nr. 665 og i tillægget af 9. april 2018 om justeringen af praksis.

[Ny organisering i ministeriet]

Der er endvidere spurgt til effekten af den nye organisering i ministeriet som følge af Paposhvili-dommen.

Som jeg allerede tilkendegav på samrådet den 11. januar 2018 og også tidligere har nævnt i dag, er sagsbehandlingen af sager om humanitært ophold nu udskilt til en ny selvstændig enhed med eget personale – Enheden for humanitært ophold. Enheden blev oprettet den 15. januar 2018.

Enheden har – som jeg også oplyste på samrådet den 11. januar 2018 – to centrale opgaver:

For det første behandler enheden alle de konkrete sager om humanitær opholdstilladelse.

Enheden har som mål at få nedbragt den generelle sagsbehandlingstid og dermed overholde målsætningen vedrørende gennemsnitlig forventet sagsbehandlingstid på 8 måneder, der udmeldes, når en ny sag modtages. Enheden har således også til opgave at sikre, at der er den nødvendige fremdrift i alle sager, således at sagerne kan behandles rettidigt og i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

Effekten af den nye organisering kan – uanset at vi ikke er helt i mål på alle parametre – blandt andet ses ved, at antallet af verserende sager om humanitær opholdstilladelse, i løbet af 2018 har været dalende.

Ved udgangen af januar 2018, hvor enheden var blevet oprettet, var antallet af verserende sager inklusiv førstegangsansøgninger, forlængelsessager og genoptagelsessager på ca. 480, mens antallet af verserende sager i starten af november her i år har været ca. 390. Der har sam-

tidig i 2018 været en tilgang af nye registrerede sager på lidt under 340 sager.

Der er – som jeg tidligere i dag har sagt – i ministeriet meget stor fokus på at få nedbragt den gennemsnitlige sagsbehandlingstid og at få truffet afgørelse i de ældste sager først.

Det arbejdes således ihærdigt på at få behandlet og afsluttet de sager, der ikke har været behandlet i fuld overensstemmelse med Paposhvili-dommen, såvel som de øvrige sager om humanitær opholdstilladelse, herunder også helt nye ansøgninger.

Og her er det altså vigtigt for mig at understrege, at der også blandt de sager, der ikke er omfattet af Paposhvili-dommens kriterier, kan være tilfælde, hvor betingelserne for humanitær opholdstilladelse er opfyldt, og hvor det derfor giver god mening at få sagerne afgjort.

Således har jeg i dag fået forelagt og godkendt en sag om i alt 5 personer, hvor der nu gives humanitært ophold i henhold til de regler og den praksis, der allerede gjaldt inden Paposhvili-dommen.

Udvalget vil modtage nærmere orientering herom i forbindelse med den næste kvartalsorientering, men jeg nævner det her for at fremhæve, at der faktisk også er andre verserende sager end blot sager, hvor Paposhvili-dommen og dens kriterier er i spil.

For det andet følger enheden for hele ministeriets område den internationale retsudvikling på udlændingeområdet fra henholdsvis EU-Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Enheden har således til opgave, når der er relevante domme på det udlændingeretlige område fra disse domstole, at advisere det eller de relevante fagkontorer i ministeriet om dommen. Det sker med henblik på, at det relevante fagkontor hurtigt får kendskab til dommen. Fagkontoret foretager dernæst en nærmere vurdering af dommen, og dens eventuelle konsekvenser i forhold til udlændingeloven og gældende praksis.

Denne opgave er en konsekvens af, at ministeriet ikke umiddelbart efter Paposhvili-dommen fik kendskab hertil

og først meget sent fik foretaget en endelig analyse af dommen.

[Besvarelse af samrådsspørgsmål B følger på næste side]

[Samrådsspørgsmål B

”Vil ministeren redegøre indgående for forløbet i forbindelse med fortolkningen af Paposhvili-dommen fra ministeriet sender det foreløbige svar på UUI alm. del – spm. 665 til udvalget den 19. oktober 2017 og frem til den endelige besvarelse den 2. februar 2018, herunder hvordan ministeriet når frem til den endelige fortolkning, og i hvilket omfang Justitsministeriet er blevet inddraget i fortolkningsprocessen?”]

Og så til samrådsspørgsmål B:

Jeg vil gerne starte med at besvare dette spørgsmål med at henvise til min tale til dette udvalg under samrådet den 20. februar 2018 vedrørende samrådsspørgsmål P og Q.

Som det fremgår af denne tale den 20. februar 2018, gav jeg allerede under dette samråd en nærmere beskrivelse af det forløb, der fandt sted i ministeriet i forhold til fortolkningen af Paposhvili-dommen, og som ledte frem til den endelige besvarelse af udvalgs spørgsmål nr. 665 den 2. februar 2018.

[Forløbet frem til december 2017 og den umiddelbare vurdering i april-maj 2017]

For at besvare samrådsspørgsmål B er jeg således nødt til at give en gennemgang af det faktiske forløb, der gik forud for både den foreløbige besvarelse af udvalgs-spørgsmål nr. 665 i oktober 2017, og frem til den endelige besvarelse blev udarbejdet. Jeg kommer derfor til at give oplysninger, som allerede kom frem i samrådet den 20. februar 2018.

Som jeg oplyste på det samråd, var ministeret allerede inden Paposhvili-dommen opmærksom på, at der kunne være helt særlige sager om humanitær opholdstilladelse, hvor der var grundlag for at undersøge den faktiske tilgængelighed af en nødvendig behandling nærmere.

Og det var desværre nok denne opmærksomhed, der var medvirkende til, at fagkontoret i april-maj 2017 ikke indså, at der med dommen blev indført en mere systematisk udvidet undersøgelsespligt af den faktiske tilgængelighed i de særlige sager, som dommen omhandler.

Og at man derfor dengang i april-maj 2017 nåede frem til den umiddelbare vurdering, at der ikke var behov for at ændre sin praksis.

Her er det vigtigt for at forstå, hvad der videre skete – eller snarere hvad der ikke skete – hvad den umiddelbare vurdering i fagkontoret betød? Og hvorfor denne vurdering skabte forudsætningen for det forløb, som nu har ført til, at vi har det 3. samråd om Paposhvili-dommen.

Den umiddelbare vurdering af Paposhvili-dommen, som blev foretaget i fagkontoret i april-maj 2017, var – som sagt – at der allerede efter den gældende praksis i enkelte konkrete sager kunne være anledning til at skulle undersøge den faktiske tilgængelighed af en nødvendig behandling.

Man vurderede derfor umiddelbart i fagkontoret, at Paposhvili-dommen ikke medførte en videre undersøgelsespligt, end hvad der allerede var indeholdt i gældende praksis.

Hovedreglen i praksis var således, at man i konkrete sager ikke skulle undersøge den faktiske tilgængelighed af

medicin og behandling, men at der netop kunne være sager, hvor man undtagelsesvist alligevel skulle undersøge den faktiske tilgængelighed af disse forhold.

Denne umiddelbare vurdering var således, at denne undtagelsesadgang til i særlige sager at skulle undersøge den faktiske tilgængelighed også var dækkende i forhold til Paposhvili-dommen.

Men – som bekendt – fik man desværre ikke analyseret dommen til bunds, herunder om vi nu også faktisk opfyldte den udvidede undersøgelsespligt, der følger af Paposhvili-dommen, i alle relevante sager.

Samtidigt var man dog i fagkontoret opmærksom på, at man fremadrettet skulle behandle de såkaldte § 10, stk. 4-sager anderledes.

Disse sager vedrører tilfælde, hvor ansøgeren er udvist med indrejseforbud, og derfor er afskåret fra at få opholdstilladelse, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

Hidtil havde man afgjort sådanne sager ved blot at henvise til, at den pågældende grundet bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 4, var afskåret fra opholdstilladelse.

Man var således i april-maj 2017 opmærksom på, at man fremadrettet skulle behandle disse sager på samme måde som sager om humanitært ophold, hvor ansøgeren ikke er udvist – altså at man skulle undersøge, om medicin og behandlingen generelt var tilgængelig i hjemlandet. Og hvis det ikke var tilfældet, skulle man undlade at udsende den pågældende, der altså fortsat ikke vil kunne få en opholdstilladelse grundet udvisningen, men som så i stedet ville få tålt ophold.

Man indså heller ikke for denne gruppe sager, at der med dommen var tale om en mere systematisk udvidet undersøgelsespligt. Sagsbehandlingen af ansøgninger om humanitær opholdstilladelse fra denne gruppe fortsatte derfor i overensstemmelse med den hidtidige gældende danske praksis i forhold til, at man som den klare hovedregel ikke undersøgte den faktiske tilgængelighed af medicinen og behandlingen af den pågældende i hjemlandet.

Som jeg ligeledes oplyste i min tale den 20. februar 2018 havde den umiddelbare vurdering i april-maj 2017 derfor – forenklet sagt – den betydning, at man i kontoret løbende opdelte de verserende sager om humanitær opholdstilladelse i to bunker:

- En stor bunke, der kunne behandles som hidtil.
- Og en mindre bunke, der også skulle viderebehandles, men som udgangspunkt først færdigbehandles, når den endelige fortolkning af Paposhvili-dommen var udarbejdet. Altså de meget få sager, som man allerede efter gældende dansk praksis havde udtaget til nærmere vurdering af faktisk tilgængelighed, og de sager, hvor Paposhvili-dommen konkret var blevet påberåbt.

Som jeg allerede oplyste i samrådet den 20. februar 2018 gik der dernæst for lang tid, før man fik den umiddelbare vurdering nedfældet og gjort endelig i form af besvarelse af spørgsmål nr. 665.

Og som jeg oplyste i samrådet, var ministeriet i oktober 2017 ikke kommet videre med det opfølgende implementerende arbejde i forhold til dommen.

Som jeg sagde i samrådet den 20. februar 2018, var man derfor i fagkontoret stadig i en situation, hvor en mindre gruppe af sager blev taget til side til videre behandling i afventning af den nærmere belysning af dommen, ligesom vurderingen i fagkontoret fortsat var, at der var styr på sagsområdet, selv om den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665 fortsat udestod.

[December 2017 og frem]

I december 2017 blev den umiddelbare vurdering – altså vurderingen fra april-maj 2017 – nedfældet som led i den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665.

I den forbindelse drøftedes den umiddelbare vurdering igen i ministeriet, ligesom afstemningen af den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665 med Justitsministeriet blev påbegyndt.

Først på dette tidspunkt – og fuldstændigt rigtigt som anført i pressen **OG** som jeg selv tidligere har sagt – som konsekvens af afstemningen med Justitsministeriet om beskrivelse af den generelle fortolkning af dommen, op-

stod der tvivl i fagkontoret om, hvorvidt man havde lavet en forkert umiddelbar vurdering af dommen.

Og at man derved fejlagtigt var kommet til at behandle – og i en række tilfælde havde færdigbehandlet – konkrete sager, hvor man skulle have foranstaltet den udvidede undersøgelsespligt, inden der kunne træffes afgørelse. Det oplyste jeg også i samrådet den 20. februar 2018.

Som jeg også oplyste i samrådet, opstod der som konsekvens af afstemningen med Justitsministeriet opmærksomhed i fagkontoret på, at dommen også måtte have betydning for sager, hvor der faktisk var givet afslag på humanitært ophold, og hvor selve udsendelsen af de pågældende udlændinge var sket efter dommens afsigelse, eller hvor en udsendelse nu kunne være forestående.

Fagkontoret indledte derfor henover juledagene 2017 en manuel gennemgang af et større antal sager for at afdække, om der var konkrete sager – og i givet fald hvilke – der måtte have fået en sådan ufuldstændig behandling.

Og lad mig her understrege, at det jo blev foranstaltet af ministeriet selv, da det er ministeriet – og ikke andre

myndigheder – der har kompetencen og viden om behandlingen af de konkrete sager om humanitær opholdstilladelse.

På den baggrund stod det umiddelbart efter nytår klart, at der konkrete havde været administreret forkert, og at dette havde haft betydning for en række sager, der burde have været behandlet anderledes. Derfor besluttede ministeriet – som det er alle her i rummet bekendt – lige efter julen at ”sætte uret i stå” for disse sager. Dette blev meddelt offentligt ud ved pressemeddelelsen den 6. januar 2018.

[Afstemning med Justitsministeriet]

Det er ganske rigtigt, som det også har været fremme i medierne, at ministeriets udkast til den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665 først blev afstemt med Justitsministeriet i december 2017. Og det oplyste jeg også allerede om i samrådet den 20. februar 2018.

Den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665 fastlægger som bekendt den overordnede fortolkningsramme og

rækkevidde af Paposhvili-dommen set i forhold til Danmarks internationale forpligtelser.

Justitsministeriet rådgiver løbende ministerier og andre myndigheder om bl.a. menneskeretlige spørgsmål.

Det var på denne baggrund, at Justitsministeriet i december 2017 blev involveret i forbindelse med afstemningen af den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665.

Det fremgår desuden af mit brev af 11. januar 2018 til udvalget, [jf. UUI (2017-18),] Alm. Del, bilag 59.

Der er således intet mærkværdigt eller odiøst i, at den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665 blev afstemt med Justitsministeriet i forhold til den generelle fortolkning af Paposhvili-dommen, da dette skete i december 2017.

Udlændinge- og Integrationsministeriet havde som sagt ikke foretaget en afstemning af besvarelsen af spørgsmål nr. 665 før december 2017. Netop fordi ministeriet i april-maj 2017 umiddelbart havde vurderet, at

Paposhvili-dommen ikke indebar en videre undersøgelsespligt, end hvad der var indeholdt i gældende praksis.

Som jeg allerede har oplyst, rådgiver Justitsministeriet løbende ministerier og andre myndigheder om bl.a. menneskeretlige spørgsmål. Det sker normalt efter, at et ministerium eller en myndighed har henvendt sig til Justitsministeriet – som i denne sag – for at få rådgivning om det pågældende spørgsmål.

[December 2017-forløbet fortsat]

Som jeg tidligere har oplyst, opstod der som konsekvens af afstemningen med Justitsministeriet i december 2017 tvivl i fagkontoret om, hvorvidt den umiddelbare vurdering af Paposhvili-dommen havde været korrekt.

Denne tvivl førte til beslutningen i Udlændinge- og Integrationsministeriet om i juledagene manuelt at gennemgå et større antal sager om humanitær opholdstilladelse.

Beslutningen om at sætte ”uret i stå”, herunder at meddele udsættelse af udrejsefristen i fire uger i alle berørte sager, hvor en justeret praksis muligvis vil kunne have re-

levans, som det også fremgik af pressemeddelelsen den 6. januar 2018, blev som bekendt truffet af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665 med den endelige fortolkning af Paposhvili-dommen blev dernæst gjort færdig og blev som bekendt sendt til udvalget den 2. februar 2018.

Så – hvis jeg skal opsummere – så blev den endelige besvarelse af spørgsmål nr. 665 afstemt med Justitsministeriet i december 2017, og det var først her i december 2017, at der opstod tvivl i fagkontoret om, at den umiddelbare vurdering – den der blev foretaget i april-maj 2017 - var forkert, idet man ikke havde anvendt den udvidede undersøgelsespligt, som fastslået i Paposhvili-dommen.

Og nej – ministeriet indså ikke dette tidligere og drog derfor heller ikke de nødvendige konsekvenser for at gennemgå de berørte sager før i december 2017. Dette er også, hvad jeg hele tiden har oplyst.

Der er altså intet nyt under solen.

At der så i medierne igen har været artikler om dette forløb på baggrund af, at journalister har søgt aktindsigt i tilblivelsen af det endelige svar på udvalgsspørgsmål nr. 665 – og som nok også er en del af grunden til, at vi igen sidder her i et samråd om forløbet – ændrer ikke på dette.

For det har i medierne fremstået som værende noget helt nyt, at ministeriet helt frem til december 2017 og frem til spørgsmål nr. 665 blev afstemt med Justitsministeriet har haft en forkert vurdering af dommen og dens konsekvenser, og at dette nu er ”blevet afsløret”.

Men det er jo ikke på nogen som helst måde noget nyt.

Historierne i medierne på baggrund af aktindsigten bekræfter jo netop de oplysninger om forløbet fra foråret 2017 og frem, som jeg har givet.

Det har også været gengivet i medierne, at der hos oppositionen er en frygt for, at forløbet ikke skyldes den umiddelbare vurdering, som jeg nu igen har beskrevet, men at jeg som den ansvarlig minister tværtimod har udøvet politisk pres i sagen mod embedsværket med den

konsekvens, at der bevidst både er blevet fortolket forkert, og at sagerne er trukket ud i al for lang tid.

Og da man ikke kan få sine påstande herom til at passe, opfinder man så en historie om, at fagkontoret skulle have besluttet bevidst at fastholde den urigtige umiddelbare vurdering så længe som muligt, og at det først var, da Justitsministeriet kom ind i sagen, at man ”blev tvunget” til at rette ind.

Intet kunne være mere forkert, og det synes jeg faktisk, at forløbet igen og igen har bevist.

[Afsluttende bemærkninger]

Som det er oplyst mange gange: Der blev i fagkontoret foretaget en umiddelbar vurdering af dommen i april-maj 2017. Den blev ikke forelagt mig.

Den umiddelbare vurdering viste sig at være en forkert juridisk vurdering.

Men det blev altså først indset af fagkonteret i december 2017 i forbindelse med afstemningen med Justitsministe-

riet af den endelige besvarelse af udvalgsspørgsmål nr. 665, og Udlændinge- og Integrationsministeriet gennemgik derfor de konkrete sager i juledagene 2017 og udsendte en pressemeddelelse om sagen den 6. januar 2018, der satte ”uret i stå”.

Så der er selvfølgelig ikke og har ikke været nogen skjult dagsorden eller bevidst forhaling iværksat af mig eller mit embedsværk bag dette forløb.

Det ændrer ikke ved, at det har været beklageligt, og at der har været grund til at rette op, hvilket vi mener, at vi har gjort.

Sagsbehandlingen af de konkrete sager efter december 2017 bliver nu også vurderet af Folketingets Ombudsmand, der har besluttet sig for at kigge nærmere på dette.

Vi vil gerne tilbage i en situation, hvor sagsbehandlingen kan foregå så effektivt og grundigt som muligt og uden den – efter min opfattelse ganske uberettigede – generelle mistænkeliggørelse af medarbejderne og ministeriet, som nogen forsøger at holde i live ud fra et – må man antage – politisk motiv.

Og herefter går jeg ud fra, at der nok er nogle opfølgende spørgsmål.